

Sygn. akt V CSK 88/18

## POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa Fundacji [...] w K.

przeciwko Powiatowi [...]

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 czerwca 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego we W.

z dnia 13 października 2017 r., sygn. akt I ACa [...] /17,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c.), gdyż tylko wtedy może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.

Powód wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.) oraz naruszenie prawa zaskarżonym wyrokiem.

Zgodnie z ustaloną linią orzecznictwa powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jako przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga wskazania problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 października 2001 r., I PKN 129/01, OSNP 2003, nr 18, poz. 436). Skarżący powinien to zagadnienie sformułować oraz przedstawić argumentację jurydyczną uzasadniającą tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku ze stosowaniem przepisów, na tle których powstało. Zagadnienie to powinno być nadto „istotne” z uwagi na wagę przedstawionego przez skarżącego problemu interpretacyjnego dla systemu prawa. Skoro jednak skarga kasacyjna wnoszona jest w konkretnej sprawie, to zarówno charakter zgłoszonego w niej roszczenia, jak i ustalony przez sądy *meriti* stan faktyczny, którym Sąd Najwyższy jest związany (art. 398<sup>3</sup> § 3 i art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.), musi pozostawać w związku z przedstawionym przez skarżącego zagadnieniem prawnym i pozwalać na jego rozstrzygnięcie.

Powód zawarł w skardze kasacyjnej odrębną część, którą nazwał „zagadnienie prawne” i wyjaśnił w niej, że owo zagadnienie dotyczy „skutków złożenia przez zleceniodawcę oświadczenia o rozwiązaniu ww. umowy ze skutkiem natychmiastowym, jeśli nie zaistniały przesłanki do jej rozwiązania w takim trybie”. Tak sformułowany problem niewątpliwie nie ma cech zagadnienia prawnego w znaczeniu przytoczonym wyżej. W ramach uzasadnienia swojego stanowiska powód przytoczył wątpliwości, jakie mogą powstawać w związku z kwalifikacją umowy zawieranej na podstawie art. 16 ustawy z 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i wolontariacie, ale formułując problemy dotyczące odpowiedzi na pytanie, jakie konsekwencje ma wywoływać niezasadne złożenie przez zlecającego zadanie publiczne oświadczenia o wypowiedzeniu takiej umowy, pominął ustalenia i oceny Sądów *meriti* poczynione w niniejszej sprawie, z których wynika, że pozwany zasadnie wypowiedział mu tego typu umowę. Wywody powoda w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wieńczą stwierdzenia, z których wynika, że powód skłonny jest traktować stosunek nawiązywany na podstawie umowy zawartej stosownie do art. 16 ustawy z 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i wolontariacie jako niepodlegający rozwiązaniu na podstawie oświadczenia jednej ze stron o jej wypowiedzeniu, ale takie założenie pozostaje w sprzeczności z postanowieniami umowy ocenianej w niniejszej sprawie, w której strony wprost przewidziały podstawy do złożenia oświadczenia o jej wypowiedzeniu oraz także z ustawą z 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej, do której strony odwołały się przy zawieraniu umowy.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. orzeczono jak w postanowieniu.

jw

ał